

Вечорниці на хуторі під Диканькою
Микола Васильович Гоголь

Микола Васильович Гоголь

Вечорниці на хуторі під Диканькою

(Переклад Лесі Українки)

Передмова Панька Рудого

«Се що за дивовижа? «Вечорниці на хуторі під Диканькою»! Що се за вечорниці? І шпурнув у світ якийсь пасічник! Слава тобі господи! Ще мало оскубли гусей на пір'я та перевели ганчір'я на папір! Ще мало народу, всякого звання і всякої масті, покаляло пальці у тому чорнилі! Призвела ж лиха година ще й пасічника попертись услід за іншими! Далєбі, друкованого паперу розвелось уже стільки, що хутко не придумаєш, що б таке й загортати в нього!

Чуло, віщувало мое серце всі сії речі ще за місяць!... Себто, я ж кажу, що нашому брату, хуторянину, та виткнути ніс із свого закутка у великий світ — батьку мій! — се все одно, як, трапляється, часом зайдеш у покої до великого пана: всі обступлять тебе і почнуть чіплятися! Ще б нічого, коли б там старша челядь; ні, яке-небудь обшарпане хлоп'я, глянути на нього — дрантя, що отам шпортається на задньому дворі, і те причепиться, — і почнуть з усіх боків тупати на тебе: «Куди? Куди? Чого? Геть собі, мужик, геть!...» Я вам скажу!... Та що й казати!... Мені легше двічі на рік поїхати у Миргород, — де мене от уже п'ять літ як не бачив ні підсудок з земського суду, ні шановний панотець, — аніж поткнутись у той великий світ; а поткнувся — плач не плач — давай одповідь!

У нас, ласкаві читці, не у гнів вам будь сказано (ви, може, розгніваєтесь, що пасічник говорить до вас так просто, мовби якому своєму сватові або кумові!), у нас, на хуторах, ведеться здавна: як тільки скінчиться робота на полі, мужик залізе на піч спочивати на цілу зиму, і ваш брат заховає своїх пчіл у темний земник; отож, коли ні журавлів у небі, ні грушок на дереві не побачите більш, — тоді, тільки вечір, вже певнісінько де-небудь в кінці улиці маячить огник; регіт, співи чутно здалека, грає сопілка, а часом і скрипка; гомін, гамір... Се в нас вечорниці. Вони, маєте собі, скидаються на ваші бали; тільки не можна сказати, щоб зовсім... На бали коли ви йдете, то тільки для того, щоб подригати ногами та напозіхатись в кулак; а у нас — збереться у одну хату гурт дівчат зовсім не для бенкету, а з веретенами та з гребінками. І спершу здається, мовби й діло роблять: гудуть веретена, ллються пісні, і кожна не одведе й очей набік; тільки ж, як налетять парубки з музикою — здійметься галас, заведеться пустовання, підуть танці і почнуться такі штуки, що й розказати не можна.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=21114854&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.